

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8165/2568

พนักงานอัยการคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดปทุมธานี โจทก์ นาง ส. กับพวก โจทก์ร่วม นาย ธ. โดยนางสาว ก. ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้ร้อง นาย พ. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 18, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 290, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 371, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดฐานพาอาวุธผิดไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตาม ป.อ. มาตรา 371 ปรับคนละ 200 บาท ความผิดฐานนี้จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 ทวิ จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่าไม่ได้ร่วมกระทำผิดคดีนี้ ขอให้พิพากษายกฟ้อง เป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทกฎหมายข้างต้น การที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษหดยกความผิดฐานนี้ขึ้นวินิจฉัย จึงเป็นการไม่ชอบ จำเลยที่ 3 จึงไม่มีสิทธิยื่นฎีกาในความผิดดังกล่าว และโจทก์ก็ได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเพื่อเตรียมการหรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแก่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้ อันเป็นองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 289 (6) (7) จึงไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสามตามมาตรา 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 289 (6) (7) ได้ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์มิได้กล่าวมาในฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง แต่ให้ลงโทษจำเลยทั้งสามได้ ตามมาตรา 290 วรรคแรก ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษมิได้แก้ไขเป็นการไม่ชอบ นอกจากนี้ ป.อ. มาตรา 18 วรรคสองและวรรคสาม บัญญัติว่า โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะอายุต่ำกว่าสิบแปดปี และในกรณีผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะอายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระวางโทษดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นระวางโทษจำคุกห้าสิบปี ตามบทบัญญัติดังกล่าวหมายความว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดทางอาญามาตราใด ๆ ที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตให้เปลี่ยนเป็นโทษจำคุกห้าสิบปี เมื่อเปลี่ยนระวางโทษเป็นจำคุกห้าสิบปีแล้ว ย่อมนำบทบัญญัติเรื่องต้องระวางโทษหนักกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้มาคิดคำนวณจากระวางโทษจำคุกห้าสิบปีดังกล่าว และสามารถระวางโทษหนักขึ้นถึงหนึ่งตามมาตรา 340 ตร. ก่อนลดมาตราส่วนโทษได้ แต่เมื่อโจทก์มิได้ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามหนักขึ้น ศาลฎีกาย่อมไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามให้หนักกว่าที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษลงโทษจำเลยทั้งสามได้ ปัญหาตั้งที่กล่าวมาข้างต้นแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ทั้งเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องและให้มีผลถึงจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งมีได้ฎีกาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง, 213 ประกอบมาตรา 225 และ

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 290, 295, 340, 340 ตร., 371 ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันค้ำหรือใช้ราคาหมวกนิรภัย 1 ใบ ราคา 990 บาท กระป๋องต่างค์ 1 ใบ เงิน 1,200 บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ห่ออบโป 1 เครื่อง ราคา 5,990 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย กับให้นับโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมของจำเลยที่ 2 ติดต่อกับโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมของจำเลยที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ยชอ.81/2565 หมายเลขแดงที่ ยชอ. 91/2565 และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ยชอ. 139/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าทำร้ายผู้ตายแต่ไม่เจตนาให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมต่อ ระหว่างพิจารณา นางสนธิและนายสมบูรณ์ บิดา มารดาของนายวิศรุต ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย กับข้อหาปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิด ส่วนข้อหาทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ กับข้อหาพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร โจทก์รวมทั้งสองไม่เป็นผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต และโจทก์รวมทั้งสองยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 2,860,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง นายธนพนธ์ ผู้เสียหาย โดยนางสาวกาญจนา ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 33,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง จำเลยที่ 1 และที่ 3 ให้การในคดีส่วนแพ่งว่า มิได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การว่า ค่าสินไหมทดแทนสูงเกินจริง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 289 (6) (7), 295, 340 วรรคสอง วรรคท้าย, 371 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามมาตรา 91 ความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย กับฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่นและเพื่อเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิด กับฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่นนั้น เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 ขณะกระทำความผิดจำเลยทั้งสามมีอายุ 17 ปีเศษ (ที่ถูก จำเลยที่ 3 อายุ 16 ปีเศษ) ลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 ประกอบมาตรา 18 วรรคสาม ฐานปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วยเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำคุกคนละ 24 ปี ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับคนละ 300 บาท ทางนำสืบของจำเลยทั้งสามเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามมาตรา 78 กระทงหนึ่งในสาม คงจำคุกคนละ 16 ปี และปรับคนละ 200 บาท อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142 (1) เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยทั้งสามไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา มีกำหนดคนละ 5 ปี นับแต่วันพิพากษา หากจำเลยทั้งสามอายุครบ 24 ปีบริบูรณ์ ก่อนได้รับการฝึกอบรมครบกำหนดเวลา ให้ส่งตัวจำเลยทั้งสามไปจำคุกในเรือนจำจนครบกำหนดระยะเวลาที่เหลืออยู่

ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 142 วรรคท้าย ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้ราคาหมวกนิรภัย 1 ใบ ราคา 990 บาท กระเป๋าสตางค์ 1 ใบ เงินในกระเป๋า จำนวน 1,200 บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ห้อยออกไป 1 เครื่อง ราคา 5,990 บาท แก่ผู้เสียหาย ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง 2,860,000 บาท และแก่ผู้ร้อง 33,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินทั้งสองจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2565 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสองและแก่ผู้ร้อง ตามลำดับ ทั้งนี้ ให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 วรรคสอง บวกอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมทั้งสองกับผู้ร้องขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมของจำเลยที่ 2 ติดต่อกับโทษจำคุกหรือระยะเวลาฝึกอบรมในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ยชอ. 81/2565 หมายเลขแดงที่ ยชอ. 91/2565 และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ยชอ. 139/2565 ของศาลชั้นต้น เนื่องจากคดีทั้งสองดังกล่าวศาลยังมิได้มีคำพิพากษา จึงไม่อาจปรับโทษต่อไปได้ ยกคำขอในส่วนนี้ จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่า ในส่วนของคำปรับหากจำเลยทั้งสามไม่ชำระค่าปรับ ให้ส่งตัวจำเลยทั้งสามไปฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณาแทนค่าปรับมีกำหนด 1 วัน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังยุติว่าตามวัน เวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง นายธนพนธ์ ผู้เสียหาย และนายวิศรุต ผู้ตาย ถูกกลุ่มคนร้ายใช้กำลังประทุษร้ายกับใช้อาวุธมีดฟัน ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บเกิดรอยบวมโนที่ศีรษะตรงกลางขนาด 1 เซนติเมตร และปวดบริเวณลำคอด้านขวา ส่วนผู้ตายถูกฟันที่บริเวณขาหนีบด้านซ้ายถูกเส้นเลือดใหญ่ บาดแผลลึกถึงกระดูกหัวหน่าวขาซ้ายจนมีรอยแตกกว้างเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกประทุษร้ายได้แก่ หมวกนิรภัย 1 ใบ ราคา 990 บาท กระเป๋าสตางค์หนังสีดำ 1 ใบ ภายในบรรจุเงิน 1,200 บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ห้อยออกไป 1 เครื่อง ราคา 5,990 บาท ก่อนเกิดเหตุจำเลยทั้งสามกับนายสุภโชค นายศักรินทร์ นายสรายุทธหรือไม้ม และนายวัชรินทร์ คิมน้ำกระต้อมตั้งอยู่ด้วยกัน สถานที่เกิดเหตุเป็นสถานบริการน้ำมันซึ่งมีกล้องวงจรปิดติดตั้งหลายจุดและบันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 โจทก์ และโจทก์ร่วมทั้งสองไม่ได้อุทธรณ์ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษหรือไม่ เห็นว่า การร่วมกระทำความผิดในลักษณะตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 นั้น จะต้องเป็นการร่วมกระทำความผิดด้วยกัน ซึ่งต้องพิจารณาทั้งในส่วนการกระทำและเจตนาของผู้ที่ร่วมกระทำ หมายถึง ต้องร่วมกระทำผิดด้วยกันและกระทำโดยเจตนาร่วมกัน ทั้งทุกคนที่กระทำจะต้องรู้ถึงการกระทำของกันและกันและต่างประสงค์ถือเอาการกระทำของแต่ละคนเป็นการกระทำของตนด้วย เมื่อพิจารณาจากคลิปวิดีโอเหตุการณ์ที่บันทึกจากกล้องวงจรปิดในที่เกิดเหตุ เห็นได้ว่า นายสุภโชค นายศักรินทร์ จำเลยที่ 1 และนายสรายุทธมาถึงบริเวณที่เกิดเหตุ แต่ยังไม่ได้ลงมือทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตาย คงขับรถจักรยานยนต์วนไปมาในบริเวณใกล้ ๆ กับหัวจ่ายน้ำมันที่ผู้เสียหายและผู้ตายรอเติมน้ำมันอยู่

จากนั้นขับรถจักรยานยนต์ไปจอดอยู่ด้วยกันที่ริมถนน แล้วก็ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาในที่เกิดเหตุอีกครั้ง แต่ในช่วงเวลานั้นแยกกันไปอยู่ด้านหลังผู้เสียหายและผู้ตายกับที่ด้านหน้าทางออก ส่วนจำเลยที่ 2 ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาที่เกิดเหตุแล้วตรงเข้าไปจอดรถฝั่งตรงข้ามกับที่ผู้เสียหายและผู้ตายยืนอยู่ ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่นายสุโขชถืออาวุธมีดวิ่งเข้าทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตายน่าเชื่อว่าเหตุที่พวกของจำเลยที่ 3 ยังไม่ได้ลงมือทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตายก็เพราะต้องการรอให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 มาที่เกิดเหตุเสียก่อน จำเลยที่ 3 เบิกความว่า จะไปวัดสุทธาวาส แต่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ขับรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดฝั่งตรงข้ามที่ผู้เสียหายและผู้ตายยืนในทันทีที่ขับรถจักรยานยนต์มาถึงที่เกิดเหตุ ทั้งยังเป็นทิศทางที่ผู้เสียหายและผู้ตายอาจจะวิ่งหนีหากถูกพวกของจำเลยที่ 3 ไล่ทำร้ายมาจากด้านหลัง ประกอบกับลักษณะการจอดรถก็มีใช้เพื่อเติมน้ำมัน แต่อย่างไรก็ตาม จำเลยที่ 2 ขับรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดบริเวณดังกล่าวเพื่อเตรียมพร้อมจะช่วยเหลือพวกของตน เมื่อผู้ตายวิ่งหลบหนีไปในทิศทางที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 จอดรถอยู่ จึงเป็นโอกาสที่จำเลยที่ 2 ร่วมทำร้ายผู้ตาย แม้จำเลยที่ 3 จะไม่ได้ทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตาย แต่ในระหว่างที่พวกของจำเลยที่ 3 ลงมือทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตายนั้น จำเลยที่ 3 ยังคงรออยู่บริเวณใกล้เคียงในลักษณะที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือพวกของจำเลยที่ 3 ได้ทันที หากมีเหตุที่จะต้องให้ความช่วยเหลือ ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 ห้ามปรามพวกของจำเลยที่ 3 มิให้ทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตายแต่อย่างใด จำเลยที่ 3 เข้าไปเก็บเงินของจำเลยที่ 2 โดยไม่ได้ใส่ใจต่อการที่ผู้เสียหายและผู้ตายถูกพวกของจำเลยที่ 3 ทำร้ายอย่างรุนแรง และหลังเกิดเหตุจำเลยที่ 3 กับพวกก็ออกจากที่เกิดเหตุไปด้วยกัน ตามพฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลยที่ 3 แสดงให้เห็นได้ว่าการคบคิดกันมาแต่แรกแล้วว่า จะร่วมกันปล้นเอาทรัพย์สินของผู้อื่น โดยมีการแบ่งหน้าที่กันทำมาแต่ต้น อันเป็นลักษณะของตัวการร่วมกันกระทำความผิด ส่วนที่จำเลยที่ 3 ฎีกาว่า จำเลยที่ 3 ไม่เคยเห็นและไม่ทราบมาก่อนว่า นายสุโขชมีอาวุธมีดติดตัวมาด้วยนั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง บัญญัติว่า "ถ้าในการปล้นทรัพย์ผู้กระทำความผิดแม้แต่คนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วยผู้กระทำความผิดระวางโทษ..." แสดงให้เห็นเจตนาของกฎหมายว่ามุ่งเอาผิดแก่ผู้ร่วมปล้นทรัพย์ทุกคน เพราะผู้กระทำความผิดใช้อาวุธนั้นทำร้ายผู้เสียหายและผู้ตายได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าพวกของจำเลยที่ 3 มีอาวุธไปด้วย แม้จำเลยที่ 3 จะรู้หรือไม่ว่าพวกของจำเลยที่ 3 มีอาวุธ จำเลยที่ 3 ก็ต้องมีความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง พยานหลักฐานที่โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองนำสืบมามีน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 3 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และพวกของจำเลยทั้งสามกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ ส่วนฎีกาอื่นของจำเลยที่ 3 ไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย เพราะไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลแห่งคดีได้ ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดฐานพาอาวุธมีดไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่มิเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ว่าไม่ได้ร่วมกระทำความผิดคดีนี้ ขอให้พิพากษายกฟ้อง จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทกฎหมายข้างต้น การที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษหยิบยกความผิดฐานนี้ขึ้นวินิจฉัย จึงเป็นการไม่ชอบ จำเลยที่ 3 จึงไม่มีสิทธิยื่นฎีกาในความผิดดังกล่าว และโจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อ

ความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแก่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้ อันเป็นองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 289 (6) (7) จึงไม่อาจลงโทษจำเลยทั้งสามตามมาตรา 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 289 (6) (7) ได้ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์มิได้กล่าวมาในฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง แต่ให้ลงโทษจำเลยทั้งสามได้ตามมาตรา 290 วรรคแรก ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ได้แก้ไขเป็นการไม่ชอบ นอกจากนี้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 วรรคสองและวรรคสาม บัญญัติว่า โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปี และในกรณีผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระวางโทษดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นระวางโทษจำคุกห้าสิบปี ตามบทบัญญัติดังกล่าวหมายความว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดทางอาญามาตราใด ๆ ที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตให้เปลี่ยนเป็นโทษจำคุกห้าสิบปี เมื่อเปลี่ยนระวางโทษเป็นจำคุกห้าสิบปีแล้ว ย่อมนำบทบัญญัติเรื่องต้องระวางโทษหนักกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้มาคิดคำนวณจากระวางโทษจำคุกห้าสิบปีดังกล่าว และสามารถระวางโทษหนักขึ้นถึงหนึ่งตามมาตรา 340 ตรี ก่อนลดมาตราส่วนโทษได้ แต่เมื่อโจทก์มิได้ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามหนักขึ้น ศาลฎีกาย่อมไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามให้หนักกว่าที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ลงโทษจำเลยทั้งสามได้ ปัญหาตั้งที่กล่าวมาข้างต้นแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ทั้งเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องและให้มีผลถึงจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งมีได้ฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง, 213 ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัวไปด้วย เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยใช้ยานพาหนะ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง วรรคท้าย ประกอบมาตรา 340 ตรี ส่วนความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคแรก ยกคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองที่ปรับบทความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคสอง ประกอบ 289 (6) (7) ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์เฉพาะข้อหาความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ยกอุทธรณ์และฎีกาของจำเลยที่ 3 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

มาลิน ภู่งศ์ จุลมนต์ · อภิรติ โพธิ์พร้อม · ชาริยา เด่นนินนาท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8165/2568>